

Forfatter: Aakjær, Jeppe

Titel: DEN VANVITTIGE. (Alexander Petøfi.)

Citation: Aakjær, Jeppe: "DEN VANVITTIGE. (Alexander Petøfi.)", i Aakjær, Jeppe: *Digte 1908-1918. - 1918*, Gyldendal, 1918-19, s. 233. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aakjaer02val-shoot-workid95013/facsimile.pdf> (tilgået 06. maj 2024)

Anvendt udgave: Digte 1908-1918. - 1918

Længe vared Kampen, længe,
svækkes kan den, dog ej standse.
Sværdet er alt sløvt og skaaret,
tyndere dog ogsaa Lænken.
Snart for vist det skal afgjøres
— længe kan det ikke vare —
hvem der Jorden skal beherske,
enten Himlens Ætling — Frihed,
eller Helveds Alkom — Trældom.

15/2 1894.

DEN VANVITTIGE.

(Alexander Petöfi.)

HVAD skal I, Forstyrre? .
I Pak jer, se til I kommer bort!
Forstyr mig ikke i mit Arbejd,
thi jeg fletter en Svøbe, en Flammesvøbe
af Solens Straaler
og gjennempisker Verden med den.
Naar den saa jamrer, vil jeg lo,
som den har let, naar jeg har jamret.
Ha, ha, ha!

Thi det er Livet: Kun Graad og Latter.
Men Døden raaber omsider: „stille!“
Engang da døde ogsaa jeg.
De Folk som daglig drak min Vin
de havde gydt mig Gift i Vandet.
Hvad gjorde mine Mordere saa
for deres frække Daad at skjule?
Jo, da jeg laa som Lig paa Baare
de la' sig over mig med Suk og Taare.
Hvor var jeg gjerne sprunget op
og bidt dem Næsen af til Roden,

dog nej, de Næsen skal beholde
saa de mir raadne Lig skal lugte,
indtil de selv af Stanken brister.
Ha, ha, ha!

Men hvor begrov man mig? I Afrika.
Det var mit Held,
thi en Hyæne grov mig op igjen.
Det Dyr, det var min eneste Velgjører,
og det har jeg bedraget.
Det vilde nemlig mine Knokler gnave,
istædfor saa gav jeg det mit Hjerter,
som var saa besk, at det krepered af det.
Ha, ha, ha!

Ak ja, saa gaar det hver
som øver godt mod andre.
Thi hvad er Mennesket?
„En Blomst,“ — saa hedder det, —
„som har sin Top i Himlen.“
Det er ej sandt!
Nej, Mennesket det er en Urt
som sine Rødder dybt i Helved slaar.
Det var en Vismand som mig dette lærte;
— en Taabe var han, thi af Sult han døde.
Hvi stjal han ej? Hvi røvede han ikke?
Ha, ha, ha!

Dog hvorfor ler jeg som en Forrykt?
Jeg skulde hel'se græde.
Ja, græde for den Slægt, der er saa ond.
Gud græder ofte fra den høje Sky
i Anger over, at han skabte den.
Dog hvad kan alle Himlens Taarer hjælpe?
De falder til vor Jord, den ækle Jord,
og Mennesket dér sætter Foden paa dem,
og saa — hvad bli'r der af dem?
Hvad bliver der af Himlens Taarer? — Snavs.
Ha, ha, ha!

O Himmel, gamle afdankede Soldat,
 Medaljen paa dit Bryst det er jo Solen,
 og Skyerne din slidte Uniform.
 Thi, saadan slipper man en gammel Kriger,
 din Løn for Tjenesten saa lang og tro:
 et Kors og saa en gammel Uniform.
 Ha, ha, ha!

Og skal jeg sige jer, hvad Nattergalens Sang
 betyder oversat i eders Sprog:
 Den raaber: Vogt dig først og frem'st for Kvinden.
 thi Kvinden drager Mændene imod sig
 som Oceanet drager Flodens Strømme,
 for snart igjen at støde dem langt fra sig.
 En dejlig Skabning er tilvisse Kvinden.
 Ja, dejlig, men saa farlig, —
 en giftig Drik udi et gyldent Bæger.
 O, jeg har nydt dig, Elskov!
 En eneste af dine Himmeldraaber
 er sødere end noget Hav af Honning,
 men slig en Draabe ogsaa mere dræbende
 end et til Gift forvandlet Ocean.
 Men har I ogsaa Havet set,
 naar Frygtens Storm trak over det
 og saa'de Dødssæd i dets Skjød?
 Og har I Tordenvejret set,
 hin raa, solbrændte Bonde,
 der svang som Pisk det blanke Lyn?
 Ha, ha, ha!

Naar Frugten den er moden, falder den.
 Du Jord er moden alt, saa fald da, fald!
 — Endnu jeg venter til i Morgen,
 men kommer da ej Dommerdag,
 saa graver jeg et Hul ind til dit Midtpunkt;
 det fylder jeg med Dynamit
 og sprænger saa den ganske Jord
 i Luften.
 Ha, ha, ha!

¹⁵⁾10 1893.